ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΡΡΑΝΤΟ ΡΟΣΣΙ

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΗΝ εἶχα γνωρίσει μιὰ γλυκειὰ χεμωνιάτικη μέρα στὶς ἱπποδρομίες, καὶ ἡ ὡμορφιά της μοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωση, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἦταν ἕνα θεσπέσιο πλάσμα... Εὔθυμη, ζωηρή, ξέννοιαστη, ζοῦσε μὲ τὴν εὐτυχία τῶν δεκαοχτὼ χρόνων της.

Καθώς κουβεντιάζαμε, τὰ μάτια της ἀντικρύστηκαν τολλὲς φορὲς μὲ τὰ δικά μου, ποὺ ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω της, γεμάτα περιέργεια καὶ θαυμασμό. Ἐκείνη ὅμως τὴν ἡμέρα περιωριστήκαμε σὲ μιὰ ἁπλῆ φιλική συνομιλία.

Ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, τὴν συνάντησα καὶ πάλι, ἐντελῶς τυχαία, σ' ἕνα χορό. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ἐριέττα μοῦ φάνηκε ἀκόμη πιὸ ὡμορφη, ἀκόμη πιὸ θεσπεσία... Φλυαρήσαμε πολλὴ ὥρα, χορέψαμε κόλας μαζύ. Καὶ ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ χορό, δὲν μοῦ ἔμενε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία: Ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της!...

Καὶ τότε ἄρχισαν γιὰ μένα μέρες γεμάτες ἀνησυχία, γιατὶ δὲν ἤξερα ποῦ νὰ τὴν βρῶ, Ἐντελῶς τυχαία πάλι, συναντηθήκαμε μαζὺ μὲ διάφορα γνωστὰ πρόσωπα. Πολὺ γρήγορα βρήκαμε τὴν εὐκαιρία νὰ μείνουμε γιὰ λίγες στιγμὲς μόνοι. Καὶ ἀμέσως ἐξωμολογήθηκα στὴν Ἐριέττα τὸν ἔρωτά μου. Ἐκείνη μὲ κάτταξε, γέλασε ἁπλὰ καὶ εἰρωνικά, καὶ μὲ ρώτησε :

—Μ' ἀγαπᾶτε, ἀλήθεια ; Καὶ ἀπὸ πότε ;

—Ὦ, μὴν παίζετε μαζύ μου, Ἐριέττα ! Τὸ ξέρετε καὶ μόνη σας... Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὸ ἔχετε παρατηρήσει... Μῆνες ὁλόκληρους τώρα...

—Μῆνες ; Καὶ μόλις σήμερα μοῦ τὸ λέτε ;

—Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς τὸ πῶ προτήτερα. Δὲν θὰ μὲ πιστεύατε !

—Μὰ οὔτε καὶ σήμερα σᾶς πιστεύω ! Γενικά, πολὺ λίγο πιστεύω στὰ αἰσθήματα τῶν ἀνδρῶν. Στὰ δικά σας ὅμως δὲν πιστεύω διόλου !

—Ἄ, Ἐριέττα !... Μὰ γιατί τάχα ; Σᾶς διαβεβαιῶ πὼς σᾶς ἀγαπῶ εἰλικρινά, μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιᾶς μου !

—Ὥστε ἔτσι ; Μ' ἀγαπᾶτε εἰλικρινά ;... εἶπε, καὶ πῆρε μιὰ χαριτωμένη σοβαρότητα στὴν ἔκφρασί της. Τότε ἀποδείξτε το μου !... Δῶστε μου μιὰ ἀδιαφιλονίκητη ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτός σας, καὶ τότε θὰ σᾶς πιστέψω !...

—Πολὺ καλά, εἶπα, γεμάτος ἐλπίδες. Μιά, στὸ μεταξύ, πῆστε μου τί σκέπτεσθε καὶ σεῖς γι' αὐτό ;...

—Μά, δὲν θὰ σᾶς ζητοῦσα τὴν ἀπόδειξι, ποὺ σᾶς ζήτησα, ἂν δέν....

Δὲν ἐπροχώρησε. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γνωστούς μας ἤρθαν κοντά μας καὶ ἀναγκαστήκαμε ν' ἀλλάξαμε θέμα συνομιλίας. Ὡστόσο, ἡ ἀπάντησι ποὺ μοῦ εἶχε δώσει θὰ μποροῦσε ἴσως ἕναν ἄλλον νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο. Ἐμένα ὅμως ὄχι. Γενικά, δὲν μοῦ ἀρέσουν ἐμένα διόλου ἡ ἀβεβαιότητες, ἡ ἀμφιβολίες, τὰ μισόλογα. Εἶχα μείνει πολὺ δύσθυμος ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Σκεπτόμουν πὼς τὸ κορίτσι αὐτὸ ἔπαιζε μαζύ μου, καὶ αὐτό, στὴν ἡλικία ποὺ ἤμουν — ἀρκετὰ πὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ δική της — μὲ πλήγωνε στὸν ἐγωϊσμό μου καὶ στὴν ἀνδρική μου ὑπερηφάνια. Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἄγρυπνη νύχτα, εἶχα ἀποφασίσει νὰ καταπνίξω τὸ αἴσθημά μου καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσω αὐτὴν τὴν κατέλλα, ποὺ μοῦ φανόταν πολὺ ἐλαφρὴ καὶ πολὺ περήφανη...

Μά, ἕνα βράδυ, συναντήθηκα καὶ πάλι μὲ τὴν Ἐριέττα, σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ ἑσπερίδα. Τὴν εἶδα μόλις μπῆκα στὸ σαλόνι, καὶ μοῦ χαμογέλασε, μὲ τὸ ἴδιο πάντα χαριτωμένο χαμόγελό της. Ὡστόσο, δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ ἀλλάξη τὴν πεποίθησι, ποὺ εἶχα σχηματίσει, πὼς ἦταν ἕνα κορίτσι χωρὶς καρδιά, ποὺ ἤθελε νὰ μὲ τυραννῆ καί, ἴσως ἴσως, καὶ νὰ μὲ γελοιοποιήση μιὰ μέρα.

Προχώρησα λοιπὸν στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ μπῆκα σ' ἕνα ἄδειο σαλόνι. Κάθησα ἐκεῖ καὶ ἄναψα ἕνα τσιγάρο. Μετάνοιωνα κόλας ποὺ εἶχα πάει αὐτοῦ, ὅταν ἔξαφνα ἀντελήφθηκα κάποια παραχὴ ἔξω στὸ σαλόνι, ἅπου χόρευαν. Ρώτησα, καὶ μοῦ εἶπαν πὼς ἡ οἰκοδέσποινα εἶχε ἀντιληφθῆ πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμὴ πὼς εἶχε χάσει ἕνα βαρύτιμο περιδέραιο. Ἡ ἀπώλεια ἦταν πολὺ σοβαρή. Ἦταν πολὺ πιθανὸν πὼς τὸ περιδέραιο εἶχε κλαστῆ, κι' ἕνας γηραιὸς δικαστικός, ποὺ ἦταν μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, εἶπε πὼς ἦταν ὑποχρέωσις ὅλων νὰ δεχθοῦν νὰ τοὺς ψάξη. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν βέβαια εὐχάριστο, μὰ ἡ πρότασις τοῦ δικαστικοῦ ἦταν σωστὴ καὶ ὅλοι τὴν δέχτηκαν.

Ἐνῶ λοιπὸν εἶχαν ἀρχίσει νὰ ψάχνουν πρῶτα τοὺς ὑπηρέτες, ἐγὼ ἀναπαυτήτρα μὲ μιὰ ὁμάδα προσκεκλημένων, ποὺ σιζητοῦσε μὲ ζωηρότητα τὸ ἐπεισόδιο. Ἐξαφνα αἰσθάνθηκα ἕνα χέρι ν' ἀκουμπᾶ στὸν ὦμο μου. Γύρισα, καὶ εἶδα τὴν Ἐριέττα. Ἀντελήφθην κάτως ταραγμένο τὸ βλέμμα της. Ἔσπευσα ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τοὺς ξένους, καὶ ὅταν βρεθήκαμε ξεμοναχιασμένοι σὲ μιὰ γωνία, μοῦ εἶπε, σχεδὸν ψιθυριστά :

—Ἀκοῦστε... Ἂν μ' ἀγαπᾶτε στ' ἀλήθεια, προσπαθῆστε νὰ σᾶς ψάξουν ἐσᾶς πρῶτα, ὅταν ἔρθει ἡ σειρά μας... Ἔπειτα, πλησιάστε με ἀμέσως... πολὺ κοντά.... Θὰ σᾶς περάσω μὲ τρόπο κάτι...

Αἰσθάνθηκα τὸ ἔδαφος νὰ ξεφεύγη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου. Κύτταξα, γεμάτος φρίκη, τὴν Ἐριέττα, προσπάθησα ὅμως νὰ καταπνίξω τὸν ἀποτροπασμό ποὺ ἔνοιωθα ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ ἀπάντησα :

—Κατάλαβα...

Στεκόμουν παραζαλισμένος, σὰν καρφωμένος, στὴ θέσι μου. Τὸ κεφάλι μου βούιζε, τὰ μάτια μου δὲν ἔβλεπαν καθαρά. Ἔβλεπα ὅμως πολὺ καθαρὰ μονάχα τὴν Ἐριέττα, ποὺ στεκόταν ἐκεῖ κοντά μου, μὲ μιὰ ἔκφρασι σὰν νὰ μὴ συνέβαινε ἀπολύτως τίποτε, μὲ τὴν ἴδια, τὴ συνηθισμένη της ἔκφρασι, τὴ γεμάτη ὑπερηφάνεια καὶ ἀδιαφορία. Σὲ λίγο, ἄκουσα μιὰ ξένη φωνή :

—Οὔφ... Μὰ πόση ὥρα κάνουν, ἐπαιδίλους !...

—Ὁ γέρος θέλει νὰ γίνωνται ὅλα ἐν τάξει... ἀπάντησε μιὰ ἄλλη φωνή.

Καὶ ἔπειτα μεσολάβησε μιὰ σιωπή, μιὰ σιωπὴ ποὺ ἦταν γιὰ μένα ἕνα ἀληθινὸ μαρτύριο.

Σὲ λίγο, ἡ οἰκοδέσποινα μπῆκε στὴν αἴθουσα ὅπου βρισκόμαστε, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν γηραιὸ δικαστικό. Ἡ καρδιά μου κόντεψε νὰ σπάση, τόσο χτυποῦσε δυνατά. Προσπάθησα ὅμως νὰ κατανικήσω τὴν ταραχή μου, προχώρησα πρὸς τὸ μέρος τους, περνῶντας ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν Ἐριέττα, καὶ εἶπα πὼς ἤθελα νὰ ψάξουν ἐμένα πρῶτα.

Ὁ γηραιὸς δικαστικὸς ἔριξε ἕνα βλέμμα σὲ μένα καὶ στὴν Ἐριέττα, γέλασε γιὰ τὸν «ἐνιαυκὸ ἱπποτισμό» μου, ὅπως εἶπε, καὶ μὲ ἔψαξε ἀμέσως. Μόλις τελείωσε, ἔκανα ἕνα βῆμα πρὸς τὸ πλάϊ καὶ βρέθηκα ἀμέσως πλάϊ στὴν Ἐριέττα... Τὴν ἴδια στιγμὴ, αἰσθάνθηκα τὸ χέρι της νὰ ἀκουμπᾶ στὸ δικό μου καὶ νὰ βάζη μέσα στὴν παλάμη μου κάτι, τὸ ὁποῖο πῆρα ἀπαρατήρητος καὶ τὸ ἔχωσα μέσα στὴν τσέπη μου. Τότε πειὰ ἀκούμπησα στὸν τοῖχο, γιατί μοῦ φαινόταν πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ σωριαζόμουνα κάτω, καὶ στάθηκα ἔτσι, ἥσυχος φαινομενικά, μὰ μισολιπόθυμος στὴν πραγματικότητα...

Τὸ ψάξιμο τῶν προσκεκλημένων δὲν εἶχε φέρει κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἔξαφνα, ἡ Ἐριέττα ἦρθε κοντά μου, κυττάζοντάς με ἐπίμονα στὰ μάτια.

—Πιστεύετε καὶ τώρα πὼς μ' ἀγαπᾶτε ; μὲ ρώτησε.

Μά, ἡ φωνή της μοῦ φάνηκε τώρα ἐντελῶς διαφορετική ἀπὸ ἄλλοτε.

Κόμπασα στὴν ἀρχή, μὰ τῆς ἀπάντησα ἔπειτα :

—Ναί ! Καὶ τώρα, ὅπως καὶ πρίν...

—Καὶ ἀφοῦ ἔκανα αὐτὸ ποὺ ἔκανα ;

—Καὶ ἀφοῦ κάνατε αὐτὸ ποὺ κάνατε !...

Ἡ φωνή μου, ποὺ ἔτρεμε στὴν ἀρχή, εἶχε γίνει τώρα ἀπολύτως σταθερή. Ὅλα τὰ ἄσχημα συναισθήματα, ποὺ εἶχα θολιμάσει στὴν ἀρχή, ὅλες ἡ κακὲς σκέψεις ποὺ εἶχα κάνει, ἐξαφανίστηκαν διά μιᾶς. Δὲν ἔβλεπα παρὰ τὸ γοητευτικό, τὸ ὁλόφωτο πρόσωπο τῆς Ἐριέττας μπροστά μου, καὶ αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου πλημμυρισμένο ἀπὸ εὐτυχία, ἀντὶ ἀπὸ ντροπή.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἄκουσα καινούργιο θόρυβο ἀπ' ἔξω, στὸ σαλόνι, καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὴ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ δικαστικοῦ :

—Βρήκαμε καὶ τὸ περιδέραιο καὶ τὸν κλέφτη !... Κυρίες καὶ κύριοι, μπορεῖτε νὰ συνεχίσετε τὴ διασκέδασί σας !...

Μόλις πρόφτασα ν' ἀκούσω αὐτὲς τὶς λέξεις καὶ νὰ ἰδῶ τὸ κατάχλωμο πρόσωπο ἑνὸς ὑπηρέτη — τοῦ κλέφτη ποὺ εἶχαν πιάσει — ὅταν ἡ Ἐριέττα μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μὲ τράβηξε ἀπόμερα, σ' ἕνα μακρὺ σαλονάκι. Μόλις βρεθήκαμε μόνοι, μοῦ πῆρε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ κεφάλι καὶ, τρέμοντας ὁλόκληρη, μοῦ εἶπε :

—Ἄ ! πόσο σ' ἀγαπᾶ, πόσο σὲ λατρεύει, ἡ μικρή σας ἡ κλέφτρα !... Σ' εὐχαριστῶ, Κορράντο... Τὴν ἀπόδειξι ποὺ σοῦ ζητοῦσα, μοῦ τὴν ἔδωσες. Τώρα σὲ πιστεύω... Ναί, σὲ πιστεύω, καὶ σοῦ ἐξομολογοῦμαι πὼς σ' ἀγαπῶ !...

Καὶ ἔπιαξε τὰ τελευταῖα τῆς λόγια μ' ἕνα θερμό, μακρὺ φιλί...

***

Θὰ ἔπρεπε νὰ προσθέσω, πὼς τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πραγματάκι, τὸ τυλιγμένο σ' ἕνα χαρτί, ποὺ εἶχα πάρει κρυφὰ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Ἐριέττας, καὶ ποὺ τὸ νόμιζα γιὰ τὸ κλεψμένο περιδέραιο, δὲν ἔπιαξε παρὰ ἕνα μικρὸ κομμάτι σοκολάτας !...

Λοιπόν, τὴ σοκολάτα τὴν ἔφαγα καὶ τὴν Ἐριέττα τὴν παντρεύτηκα, φυσικά !...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

Ρώτησαν κάποτε τὸν ἱστορικὸ Πρίσκιλλο, τί πρᾶγμα εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Κι' ἐκεῖνος εἶπε μὲ στόμφο :

—Ἄνθρωπος εἶνε ἕνα δυστυχισμένο ὄν, τὸ ὁποῖον ἔχει σῶμα, ψυχὴ καὶ περιουσία πολλὴ ἢ λίγη... Καὶ τὸ μὲν σῶμα του τὸ τυραννοῦν οἱ γιατροί, τὴν ψυχή του βασανίζουν καὶ σπαράζουν οἱ θεολόγοι καὶ οἱ καλόγηροι, τὴν δὲ περιουσία του λεηλατοῦν οἱ δικηγόροι !...